

David Cassidy terug als normaal mens

Fervente satellietkijkers moeten hem al hebben ontwaard, David Cassidy. Voor de huidige video-clippgeneratie 'n popzanger van dertien in 'n dozijn, maar voor de wat ouderen 'n naam die synoniem is voor tieneridool met bijbehorende hysterie. Tien jaar lang liet deze "George Michael van de jaren zeventig" niets van zich horen. Met de single "The last kiss" pakt de inmiddels 34-jarige New Yorker nu de draad weer op.

"Ik hoop dat de mensen me nog aardig vinden," luidt zijn voornaamste wens bij deze door velen niet meer verwachte terugkeer. Iedereen in zijn naaste omgeving heeft hem ook afgeraden om weer uit zijn schulp te kruipten. Het bloed kruipt echter en dus is David Cassidy weer daar waar hij destijds niet meer gaan kon.

De voormalige meisjesheld, ooit doorgebroken via de televisieserie "The Partridge Family" (naast zijn stiefmoeder Shirley Jones) is na zijn langdurige retraite op zijn boerderij nabij Santa Barbara weer wel voldoende realistisch om te beseffen dat anderen zijn voor-aanstaande plaats hebben ingenomen.

"Geeft niks, want ik hoef al die overspannen toestanden niet meer mee te maken. Denk maar niet dat ik Michael Jackson zit te benijden. Reken maar, dat ik weet hoe eenzaam die jongen is," aldus de tegenwoordig geblondeerde "veteraan".

Uiterlijk

David Cassidy was negentien toen hij bijna van de ene op de andere dag van 'n anoniem aankomend acteurtje 'n ster werd.

Bijna vijftig, maar onverminderd de frisse, lieve David van vroeger, zij het tegenwoordig met 'n geblondeerde haardos.

De eerste successen ("I think I love you") moest de zoon van acteur Jack Cassidy nog delen met de televisiefamilie waartoe hij behoorde. Nog geen drie jaar later was hij als solist nog veel geliefder. Wellicht niet eens door nummers als "How can I be sure", "Daydreamer" of "The Puppy Song", eerder door zijn frisse, popperige uiterlijk.

Rond zijn verschijning speelden zich, zowel in Amerika als in Europa, taferelen,

zoals eerder door The Beatles en later door John Travolta veroorzaakt. Die voortdurend alom aanwezige hysterie was voor David Cassidy de doorslaggevende reden om in 1975 te stoppen met zingen. "De dag dat ik daartoe besloot kan ik me nog als die van gisteren gerinneren. Na 't optreden in het Madison Square Garden, met binnen 20.000 alsmear krijsende meiden en nog eens 't dubbele aantal ervoor, werd ik als 'n zak aardappelen snel in een

sautootje gepropt en naar 'n hotel even buiten New York gereden.

Schade

In de stad zelf 'n kamer huren kon niet meer, want niemand wilde me meer hebben uit angst voor schade, veroorzaakt door fans. In dat smoezelige hotelletje, waar ik wel terecht kon, werd ik drie uur lang opgesloten. 'n Sleutel of 'n telefoon was er niet. Om te voorkomen dat ik mijn aanwezigheid zou verraden. Ten einde raad ben ik toen maar in het bad, het meest amerige dat ik ooit heb gezien, gaan zitten, waarna ik weer 'n beetje tot mezelf kwam.

Dit is geen leven, werd me opeens duidelijk. Zes jaar lang had ik achttien uur per dag gewerkt, maar wat was ik er mee opgeschoten. De fans die zich in trance stonden te joelen waren beter af dan ik. Zij hadden tenminste nog die droom over hun ster, terwijl ik niets meer had om nog in te geloven."

De keuze tussen een zenuwslopende carrière en een rustig leven was voor David Cassidy vanaf dat heldere moment plotseling heel simpel. Het mensenschuw geworden idool stapte uit de showbusinesscarroussel en knoopte voor 't eerst in zijn turbulente bestaan een duurzame relatie aan.

Kay Lenz

Met de actrice Kay Lenz wilde hij 'n nestje gaan bouwen, maar al kort na hun huwelijk kwamen beide geliefden erachter dat ze niet zo erg bij elkaar pasten.

Het stranden van die roman-ceschrijft David Cassidy gedeeltelijk toe aan het misvormde beeld van de vrouw dat hij door alle aanbidding